ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Mgr. V. S.**, zastoupeného Mgr. Martinem Prosserem, advokátem se sídlem Myslíkova 174/23, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2014, čj. PPR-23584-5/ČJ-2014-990450, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 1. 2016, čj. 10 A 179/2014-59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 15. 9. 2014, čj. PPR-23584-5/ČJ-2014-990450, (dále také jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 6. 2014, čj. KRPC-64896-16/ČJ-2014-0200IZ, kterým byl podle § 57 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), zajištěn žalobcův zbrojní průkaz č. X pro skupinu oprávnění A, B a E s dobou platnosti do 10. 2. 2019.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích a navrhl toto rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se v něm žalovaná nevypořádala se všemi žalobcovými argumenty a podklady, jež byly součástí správního spisu, a vycházela naopak z dokladů, které součástí správního spisu nejsou. Dále žalované vytýkal, že nezjišťovala veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci, takže napadené rozhodnutí bylo založeno na neúplných skutkových zjištěních, jakož i na nesprávném právním názoru žalované. Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl, neboť žalobní námitky neshledal důvodnými. Uzavřel, že správní orgány se dostatečně a správně vypořádaly s otázkou naplnění podmínek pro zajištění žalobcova zbrojního průkazu a nedopustily se žádného z vytčených pochybení.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů. Krajský soud řádně nevypořádal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela z podkladů a informací, které byly opatřeny nezákonným způsobem. Vůbec se také nezabýval namítanou manipulací se správním spisem, ani výtkami týkajícími se formální úpravy správního spisu. Krajský soud se nevěnoval ani námitce, že v napadeném rozhodnutí žalovaná konkrétně neuvedla, ze kterých jednotlivých podkladů při posouzení věci vycházela. Stěžovatel rovněž namítal, že se krajský soud nevyjádřil k možnosti správního orgánu přerušit původní řízení o vydání zbrojního průkazu a k souvisejícímu zásahu do stěžovatelových práv nabytých v dobré víře. Nesouhlasil ani se závěrem, že jeho námitky uplatněné v replice ze dne 26. 1. 2016 k vyjádření žalovaného byly opožděné. Vytkl, že v tomto podání pouze rozvedl včas uplatněné žalobní body; krajský soud, který je neposoudil, postupoval účelově a formalisticky. Z napadeného rozsudku podle stěžovatele nelze ani dovodit, jak krajský soud posoudil další dokumenty založené ve správním spisu, zejména *„odborné vyjádření z oboru pyrotechnika, dodané do správního spisu stěžovatelem.“* Současně stěžovatel poukázal na to, že si uvedené odborné vyjádření měly obstarat samy správní orgány za účelem zjištění všech skutečností nutných pro řádné posouzení projednávané věci; krajský soud se nevyjádřil ani k této otázce. Stěžovatel dále krajskému soudu vytkl, že se nesprávně ztotožnil s nepřezkoumatelným závěrem žalované, podle kterého zajištění zbrojního průkazu stěžovatele bylo nutné z důvodu veřejného zájmu na ochraně společnosti před možným zneužitím legálně držené zbraně. Tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost spatřoval stěžovatel v rozpornosti a zmatečnosti závěrů uvedených v odstavcích (40) a (41) napadeného rozsudku.

[5] Naplnění kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel spatřoval v tom, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích vycházely z podkladů, jež údajně měly být součástí elektronického správního spisu, s nimiž však stěžovatel nebyl seznámen a nemohl se k nim vyjádřit; seznámil se pouze s písemným správním spisem. Správní orgány i krajský soud přistoupily k věci formálně, neboť

kromě usnesení o zahájení trestního stíhání a zamítnutí stížnosti proti tomuto usnesení, jiné důkazy ani okolnosti nezohlednily a žádná stěžovatelova argumentace, ani opravné prostředky ve správním řízení tak neměly reálnou šanci na úspěch.

[6] Stěžovatel dále namítal nezákonnost napadeného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Krajský soud podle něj nesprávně posoudil naplnění podmínek pro zajištění zbrojního průkazu. Správní orgány posoudily předmětnou věc formalisticky a nezvážily všechny související okolnosti. Za jediný důležitý podklad rozhodnutí považovaly, stejně jako krajský soud, usnesení o zahájení trestního stíhání a zamítnutí stížnosti proti tomuto usnesení. Nedostály tak zásadě presumpce neviny, neboť v neprospěch stěžovatele předjímaly výsledek trestního řízení vůči němu vedeného.

IV.

[7] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry obsaženými v napadeném rozsudku a navrhla kasační stížnost zamítnout. Odkázala na své vyjádření k žalobě ze dne 9. 1. 2015.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami vztahujícími se k tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; jejich důvodnost by sama o sobě postačovala ke zrušení rozsudku a byla by zjevně překážkou přezkumu i z dalších kasačních důvodů.

[11] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být srozumitelné a obsahovat dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[12] V nynější věci spojoval stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost s vnitřní rozporností závěrů obsažených v jeho odstavcích (40) a (41). Nejvyšší správní soud však tuto stěžovatelovu výhradu nesdílí.

[13] Stěžovatel totiž v dané věci směšuje skutečnosti rozhodné pro posouzení opodstatněnosti jeho trestního stíhání a odůvodňující zajištění jeho zbrojního průkazu. Právě a jen k posledně uvedenému se vztahují závěry krajského soudu, proti nimž stěžovatel brojí. Krajský soud nejprve v odstavci (40) shrnul obsah usnesení o zahájení trestního stíhání, aniž by zde jakkoliv hodnotil množství či povahu zbraní a munice, které byly u stěžovatele nalezeny. Na to v následujícím odstavci (41) logicky navazuje vlastními úvahami, které se obsahově shodují s úvahami, uvedenými v obou správních rozhodnutích (ohledně opodstatněnosti zajištění zbrojního průkazu, nikoliv ohledně stěžovatelova trestního stíhání); to však nesrozumitelnost (ve smyslu vnitřní rozpornosti) zmíněných částí napadeného rozsudku nezpůsobuje. Krajský soud zde právě s poukazem na závažnost

a nebezpečnost jednání žalobce, které vyústilo v zahájení jeho trestního stíhání, zdůrazňuje adekvátnost správními orgány přijatého opatření spočívajícího v zajištění zbrojního průkazu. Tvrzenou vnitřní rozporností proto vytčené části napadeného rozsudku netrpí, naopak jsou řazeny v logickém sledu a zcela srozumitelně. Uvedená námitka je neopodstatněná.

[14] Nejvyšší správní soud nedovodil ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Krajský soud vypořádal všechny včas uplatněné námitky žaloby a žádnou z nich neopomněl, vyšel ze zjištěného skutkového stavu, je z něj zjevné, jakými úvahami se při hodnocení tohoto skutkového stavu řídil a proč jej podřadil pod použité právní normy.

[15] Stěžovatel konkrétně namítá, že se krajský soud dostatečně nezabýval jeho tvrzením, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela z podkladů a informací, které byly opatřeny nezákonným způsobem. Tomu však nelze přisvědčit. Krajský soud v napadeném rozsudku vysvětlil, jakým způsobem (z informačního systému vedeného Policií České republiky) a kdy (30. 4. 2014) správní orgán prvního stupně získal informaci o zahájení trestního stíhání stěžovatele (podle usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 3. 2014 a usnesení o zamítnutí stížnosti proti tomuto usnesení ze dne 23. 3. 2014), jež byla podnětem k zahájení řízení o zajištění zbrojního průkazu z úřední povinnosti. Tvrzenými skutečnostmi se krajský soud zabýval v odstavcích (29) až (32) nejen v dostatečné míře, ale i přiléhavě. Námitka je proto nedůvodná.

[16] Dodatečně (v replice k vyjádření žalované ze dne 26. 1. 2016) a následně opět i v kasační stížnosti stěžovatel namítal, že správní orgány vycházely z podkladů a informací, které byly v trestním řízení získány nezákonným způsobem, a to *„ohledáním místa činu/domovní prohlídkou bez souhlasu stěžovatele a bez písemného příkazu soudu.“* Krajský soud však správně uvedl [viz odstavec (53) napadeného rozsudku], že podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno 8. 10. 2014, posledním dnem uvedené lhůty bylo pondělí 8. 12. 2014. Replika stěžovatele byla soudu prostřednictvím datové schránky doručena až po této lhůtě, dne 27. 1. 2016. Krajský soud se proto správně touto novou žalobní námitkou nezabýval a důvody svého postupu v napadeném rozsudku vyložil; v tomto směru mu není čeho vytknout. Zopakoval-li stěžovatel stejnou námitku i v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud ji shledal nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.; stěžovatel ji včas neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl.

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani výtce, podle níž se krajský soud nezabýval tvrzenou manipulací se správním spisem. Uvedenému se krajský soud věnoval v odstavci (32) napadeného rozsudku se závěrem, že manipulace se správním spisem nebyla prokázána. Poukázal na to, že z obsahu správního spisu vyplývá, že *„jednotlivé dokumenty jsou do tohoto spisu automaticky řazeny dle data jejich doručení či vyhotovení, a to v elektronické podobě.“* Nutno souhlasit se stěžovatelem, že rozhodující byl obsah písemného správního spisu, neboť z něj vycházely správní orgány při rozhodování. Ani tvrzenou manipulaci s ním však nelze dovodit. Je z něj zřejmé, že listiny jsou řazeny v číselném sledu podle data jejich vložení do spisu. Proto i kdyby byla opodstatněná výtka, že formálně

chybí v písemném správním spisu spisový přehled podle § 17 odst. 1 správního řádu, nezakládalo by to takovou vadu správního řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto ze dvou protokolů o seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dnů 5. 5. 2014 a 13. 6. 2014 vyplývá, se kterými podklady rozhodnutí se stěžovatel seznámil. Při porovnání s obsahem obou správních rozhodnutí je zjevné, že správní orgány nevycházely z jiných podkladů, než těch, s nimiž měl stěžovatel možnost se seznámit.

[18] Namítá-li dále stěžovatel v kasační stížnosti, že se správní orgány odvolávají na doklady, s nimiž nebyl seznámen, a to na *„podnět“*, který měl být součástí správního spisu a také na *„obžalobu“*, na niž odkazuje v napadeném rozhodnutí žalovaná, jedná se o tvrzení nové a v řízení před krajským soudem neuplatněné; jde tedy o kasační námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud přesto pro úplnost dodává, že podle obsahu obou správních rozhodnutí bylo tímto *„podnětem“* usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 3. 2014; právě na základě něj správní orgán prvního stupně zahájil řízení o zajištění zbrojního průkazu. Jedná-li se o *„obžalobu“*, nelze než uvést, že jde o zjevně nesprávné označení usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 o zamítnutí stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 23. 3. 2014, které takto chybně označila žalovaná. Součástí správního spisu žádná *„obžaloba“* nebyla, naopak od počátku správního řízení bylo součástí spisu právě usnesení o zamítnutí stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 23. 3. 2014, z nějž správní orgán I. stupně vycházel. S oběma těmito listinami byl stěžovatel prokazatelně seznámen (viz protokoly na čl. 51 a 103 správního spisu).

[20] Stejně tak i námitku, že neměl možnost se seznámit s elektronickým správním spisem, stěžovatel poprvé uplatnil až ve svém vyjádření ze dne 26. 1. 2016, tedy po lhůtě pro podání žaloby (srov. § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.). I tato námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[21] Ani stěžovatelově výtce, že žalovaná v napadeném rozhodnutí konkrétně neuvedla, ze kterých jednotlivých podkladů při posouzení věci vycházela a že se krajský soud touto otázkou nezabýval, nelze přitakat. Krajský soud se uvedenou námitkou zabýval v odstavci (34) napadeného rozsudku a poukázal na to, že správní orgány vycházely při posouzení věci z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 3. 2014 a z usnesení o zamítnutí stížnosti proti tomuto usnesení ze dne 23. 3. 2014. Tyto poklady považoval krajský soud za dostačující. Nejvyšší správní soud tak pouze doplňuje, že důvody, pro které správnímu orgánu prvního stupně postačovaly právě tyto podklady a pro které nepřihlédl k dalším (označeným či předloženým stěžovatelem), správní orgán prvního stupně vyložil podrobně na stranách 3 až 5 a 7 rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu; na to poukázala též žalovaná (srov. strany 5, 6 a 11 napadeného rozhodnutí).

[22] Stěžovatel také namítá, že se krajský soud nevyjádřil k možnosti přerušit řízení o vydání zbrojního průkazu a k tvrzenému zásahu do stěžovatelových práv nabytých v dobré víře. Namísto toho se vyjádřil jen k možnosti přerušení řízení o zajištění zbrojního průkazu. Nejvyšší správní soud ani tuto výhradu nesdílí.

[23] Stěžovatel v žalobě poukazoval na to, že pokud správní orgány nepřerušily řízení o žádosti o vydání zbrojního průkazu (a to při vědomí toho, že bylo proti stěžovateli vedeno trestní řízení), jeho žádosti vyhověly a zbrojní průkaz vydaly, pak zřejmě došly k závěru, že neexistují a ani v budoucnu nebudou existovat překážky, aby mu mohl být zbrojní průkaz vydán. Pokud však správní orgány zahájily správní řízení o zajištění zbrojního průkazu skoro dva měsíce poté, co stěžovatel zbrojní průkaz převzal, spatřoval v tomto postupu správních orgánů stěžovatel zásah do práv nabytých v dobré víře. Dle stěžovatele měly správní orgány řízení o žádosti o vydání zbrojního průkazu přerušit, a to nikoliv podle § 17 odst. 6 zákona o zbraních, na nějž odkazoval krajský soud, ale podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[24] Krajský soud se k této otázce vyjádřil v odstavci (46), aniž by bylo možno tam uvedený závěr považovat za nepřezkoumatelný, jak se přesto snaží stěžovatel nastínit. Judikatura totiž dovodila, že není porušením práva na spravedlivý proces (a nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí), „*jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. usnesení III. ÚS 989/2009 ze dne 12. 2. 2009; obdobně i nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130). Tak tomu bylo i v posuzované věci ve vztahu k námitce týkající se přerušení řízení o vydání zbrojního průkazu a k tvrzenému zásahu do práv nabytých v dobré víře.

[25] Nejvyšší správní soud k uvedené kasační námitce považuje za nutné zdůraznit, že řízení o vydání zbrojního průkazu bylo jako zcela samostatné správní řízení ukončeno dne 10. 2. 2014 vydáním zbrojního průkazu stěžovateli. Z té prosté skutečnosti, že zbrojní průkaz byl stěžovateli vydán, současně nelze dovozovat, jak stěžovatel mylně činí, že v budoucnu nemohou nastat a nikdy ani nenastanou takové skutečnosti, které budou odůvodňovat potřebu dočasného zajištění stěžovatelova zbrojního průkazu.

[26] Správní řád v § 64 odst. 1 písm. c) povinnost přerušit určité správní řízení (zde o vydání zbrojního průkazu) proto, že probíhá řízení o předběžné otázce, neukládá (viz slova „*může přerušit*“). Bylo proto věcí příslušného správního orgánu, zda takto bude postupovat či nikoliv. V daném případě správní orgán rozhodl neprodleně o stěžovatelově žádosti, a to vydáním zbrojního průkazu. Právě pro případy, v nichž teprve poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o vydání zbrojního průkazu, je vůči oprávněnému držiteli zbrojního průkazu zahájeno trestní stíhání, zákon o zbraních v § 57 odst. 1 obsahuje úpravu institutu zajištění zbrojního průkazu. Nelze proto přisvědčit stěžovatelově námitce, že tímto postupem bylo zasaženo do jeho práv nabytých v dobré víře; to ostatně implicitně plyne i z napadeného rozsudku.

[27] Stěžovatel v souvislosti s tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů dále namítá, že z něj nelze dovodit, jak krajský soud posoudil další dokumenty založené ve správním spisu (*kromě usnesení o zahájení trestního stíhání a usnesení o zamítnutí stížnosti – poznámka Nejvyššího správního soudu*), zejména odborné vyjádření z oboru pyrotechnika, doložené stěžovatelem ve správním řízení. Současně

poukazuje na to, že si uvedené odborné vyjádření měly obstarat samy správní orgány za účelem zjištění všech skutečností nutných pro řádné posouzení projednávané věci a krajský soud tuto otázku vůbec neposoudil.

[28] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani uvedené kasační námitce. Krajský soud se v odstavcích (34) a (35) napadeného rozsudku ztotožnil se závěrem žalované, podle kterého podmínky pro zajištění stěžovatelova zbrojního průkazu byly dány, neboť *„se žalobcem bylo zahájeno trestní stíhání ve smyslu ust. § 57 odst. 1 zákona o zbraních a správní orgán na základě správního uvážení shledal jednání žalobce natolik závažným a nebezpečným pro společnost, že odůvodňuje rozhodnutí o zajištění jeho zbrojního průkazu"*. Jelikož v postupu ani závěrech správních orgánů neshledal krajský soud pochybení a zastával názor, že podmínky pro použití § 57 odst. 1 zákona o zbraních byly splněny [viz odstavec (35) napadeného rozsudku], nepovažoval za potřebné posuzovat obsah dalších ve správním spisu založených dokladů.

[29] Skutečnost, že krajský soud shledal dostatečnými ty podklady, z nichž správní orgány ve svých rozhodnutích vyšly, lze dovodit z výmluvného a přiléhavého závěru krajského soudu, že *„rozhodnutí o zahájení trestního stíhání představuje jediný zákonem výslovně uvedený důkazní prostředek, avšak aby mohlo být přistoupeno k samotnému zajištění zbrojního průkazu, musí správní orgán na základě správního uvážení dospět k nezbytnosti přijetí tohoto opatření"*. K tomu se přiklání i kasační soud, aniž by dovodil tvrzenou formálnost řízení před krajským soudem či jiné vady řízení před ním, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozsudku a zakládaly tak naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[30] Stěžovatel dále namítá, že se správní orgány ve svých rozhodnutích odvolávaly na dokumenty, které byly údajně součástí elektronické verze správního spisu, s nimiž stěžovatel nebyl seznámen, ani se k nim nemohl vyjádřit (byl seznámen pouze s písemným spisem). V tom spatřuje naplnění kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[31] Ze dvou protokolů o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 5. 5. 2014 a ze dne 13. 6. 2014 vyplývá, že stěžovatel měl možnost seznámit s podklady rozhodnutí, kterými bylo usnesení o zahájení trestního stíhání a usnesení o zamítnutí stížnosti proti němu; sám žádal doplnit spisový materiál o spis týkající se jeho žádosti o vydání zbrojního průkazu, z něhož měly vyplynout další, podle názoru stěžovatele pro věc významné, skutečnosti. To správní orgán prvního stupně respektoval a součástí správního spisu učinil též stěžovatelem předložené Odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví pyrotechnika, munice a výbušniny ze dne 29. 1. 2014. Správní orgán prvního stupně, stejně jako poté žalovaná vyjádřily, proč uvedený stěžovatelem předložený podklad nezohlednily a také proč v posuzované věci nebylo právně významné, že před zahájením daného správního řízení vyhověl příslušný správní orgán žádosti stěžovatele na vydání zbrojního průkazu.

[32] V řízení o zajištění zbrojního průkazu totiž nebylo úkolem správních orgánů posuzovat trestní aspekty stěžovatelova jednání, pro něž bylo dne 4. 3. 2014 zahájeno trestní stíhání, ani *„polehčující okolnosti"* spočívající v absenci záznamů v rejstříku trestů, či ve vykonání zkoušky odborné způsobilosti, na což se stěžovatel ve své argumentaci

odvolával. Tvrzení o neúplném či nedostatečném zjištění skutkového stavu věci tak není důvodné.

[33] Podstatné pro úvahu o zahájení řízení a v něm o případném zajištění zbrojního průkazu zde bylo, zda došlo k naplnění hypotézy § 57 odst. 1 zákona o zbraních, tedy zda byly splněny předpoklady, za nichž vůbec bylo lze uvažovat o zajištění stěžovatelova zbrojního průkazu. Přijetí tohoto dočasného opatření (srov. § 57 odst. 5 zákona o zbraních) pak záleželo na volném správním uvážení (viz dále).

[34] K námitce o elektronickém správním spisu Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko již v odstavci [20]. Nyní k tam uvedenému pro úplnost dodává, že stěžovatel ani neuvedl, které konkrétní podklady, z nichž měla obě správní rozhodnutí vycházet, nebyly součástí písemného správního spisu, s nímž se seznámil. Pokud by však kterékoliv ze správních rozhodnutí na takový podklad odkazovalo, muselo by to být z jeho obsahu zjevné. Z obou správních rozhodnutí přitom nepochybně vyplývá, že dostačujícím podkladem pro zahájení správního řízení, které vyústilo v zajištění zbrojního průkazu, bylo usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin předpokládaný v § 22 odst. 1 zákona o zbraních a usnesení o zamítnutí stížnosti proti tomuto usnesení. Důvody, pro něž správní orgány nepřihlédly k dalším, stěžovatelem předloženým či navrženým podkladům (odbornému vyjádření z oboru kriminalistiky ze dne 29. 1. 2014, spisu ve věci žádosti o vydání zbrojního průkazu či dokladu týkajícího se vykonání zkoušky odborné způsobilosti), byly ve správních rozhodnutích vyloženy (viz strany 3-7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a strany 3-11, tj. část III. napadeného rozhodnutí).

[35] Naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z právě uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal.

[36] Stěžovatel konečně namítá i nezákonnost napadeného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Krajský soud podle něj nesprávně posoudil naplnění podmínek pro zajištění zbrojního průkazu stěžovatele.

[37] Stěžejním zde byl § 57 odst. 1 zákona o zbraních, podle nějž příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbrojního průkazu mimo jiné tehdy, jestliže proti jeho držiteli bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 téhož zákona.

[38] Skutečnost, že proti stěžovateli bylo dne 4. 3. 2014 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin vymezený v § 22 odst. 1 zákona o zbraních, není rozporována. Sporným však je, zda správní orgány v mezích správního uvážení správně a dostatečně zvážily potřebu zajištění zbrojního průkazu. Podle stěžovatele správní orgány i krajský soud přistoupily k posouzení této otázky formalisticky a své závěry opřely pouze o usnesení o zahájení trestního stíhání a usnesení o zamítnutí stížnosti proti němu; nezvážily tedy řádně všechny okolnosti stěžovatelova případu. Zákon o zbraních jim přitom nestanovil povinnost, ale jen možnost zbrojní průkaz zajistit.

[39] Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že možnosti soudního přezkumu správního uvážení podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jsou omezeny na případy

jeho překročení nebo zneužití jeho mezí. V této souvislosti lze poukázat na ustálenou judikaturu kasačního soudu, která k přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení vyslovila, že *„(...) i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42). Na soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí založeného na správním uvážení tedy je, aby posoudil, zda toto správní uvážení vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, zda odpovídá zásadám logiky a je v souladu s účelem sledovaným tímto institutem.

[40] V nyní projednávané věci správní orgán prvního stupně uvedl, proč shledal nezbytnost zajistit stěžovatelův zbrojní průkaz na stranách 5-7 rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu. Také žalovaná opětovně poukázala na důvody, pro něž tuto potřebu dovodila (viz strany 8 a 12 napadeného rozhodnutí). Správní orgány se shodly na tom, že v nynější věci je třeba dát přednost ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti před zájmem jednotlivce (stěžovatele) na držení zbrojního průkazu a v návaznosti na to na legálním držení zbraní. Přihlédly přitom k závažnosti skutku, ohledně něhož bylo zahájeno trestní stíhání stěžovatele. Současně však zdůraznily, že rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu má pouze dočasný a především preventivní charakter; v případě, že důvody pro jeho zajištění pominou, bude stěžovateli zbrojní průkaz bez zbytečného odkladu navrácen (srov. § 57 odst. 5 zákona o zbraních). Neopomněly uvést, že rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu nemá povahu vyslovení viny za spáchaný trestný čin, a proto nijak neprolamuje zásadu presumpce neviny (obdobné vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 28. 8. 2009, čj. 5 As 14/2009-42), jak také stěžovatel namítá.

[41] Samotná skutečnost, že stěžovatel s názory správních orgánů nesouhlasí a představuje si opačný výsledek správního řízení, nesvědčí zneužití či překročení mezí správního uvážení ze strany správních orgánů. Ani skutečnost, že právě uvedené závěry byly podrobně rozvedeny především žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže mít na zákonnost jejího rozhodnutí vliv, neboť podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu tvoří správní řízení před správním orgánem prvního a druhého stupně jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47).

[42] Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí neshledal nerespektování výše uvedených východisek a limitů správního uvážení a Nejvyšší správní soud mu v tomto závěru přitakává, aniž by bylo třeba dalších doplnění nad rámec těch, jež byly vysloveny v napadeném rozsudku v odstavcích (38) až (42).

[43] Neobstojí ani kasační námitka, podle které správní orgány rozhodly v rozporu se zásadou presumpce neviny, neboť v neprospěch stěžovatele předjímaly výsledek trestního stíhání. Uvedený závěr z napadeného rozhodnutí nevyplývá a nelze jej dovodit ani z prosté

skutečnosti, že podklady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalované měly svůj původ v trestním řízení vedeném vůči stěžovateli.

[44] Samo o sobě totiž ani usnesení o zahájení trestního stíhání, ani usnesení o zamítnutí stížnosti proti němu, nezakládalo závěr o trestní odpovědnosti stěžovatele, ale bylo toliko rámcem pro zahájení řízení o zajištění zbrojního průkazu a pro další úvahy o proporcionalitě účelu sledovaného napadeným rozhodnutím, kterým zde byl veřejný zájmem na ochraně společnosti před možným zneužitím držení zbrojního průkazu a v důsledku toho i držení zbraní anebo střeliva a negativními dopady tohoto zajištění do práva stěžovatele na držení zbrojního průkazu (a držení zbraně anebo střeliva). Aniž správní orgány vyslovily závěr o stěžovatelově vině, správně vzhledem ke všem okolnostem případu, na něž poukázaly (srov. odst. [40]), dovodily, že ve stěžovatelově případě převažuje potřeba chránit zmíněný veřejný zájem a v důsledku toho je dána nezbytnost (dočasného) omezení stěžovatelova práva na držení zbrojního průkazu. Uvedená volná správní úvaha respektovala judikaturní požadavky výše vyložené, proto krajský soud neměl žádný důvod závěrům správních orgánů nepřisvědčit. Při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nepochybil.

[45] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se správními orgány i krajským soudem, že v daném případě pro zahájení řízení o zajištění zbrojního průkazu bylo rozhodné prosté zjištění, že proti stěžovateli je vedeno trestní stíhání pro trestný čin vyjmenovaný v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Vlastní rozhodnutí o přijetí zákonem předvídaného opatření (zajištění zbrojního průkazu) pak bylo věcí volného správního uvážení. Správní orgán prvního stupně z jeho zákonných mezí nevybočil, nedopustil se jeho zneužití, a proto žalovaná neshledala potřebu jeho rozhodnutí změnit či zrušit. Ani krajský soud v rámci soudního přezkumu neshledal, že by správní orgány v případě stěžovatele zneužily správní uvážení nebo vybočily z jeho mezí při rozhodování o zajištění stěžovatelova zbrojního průkazu a neshledal ani jiné porušení procesních předpisů v průběhu správního řízení. Tyto závěry považuje Nejvyšší správní soud za správné, proto neshledal naplnění kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VI.

[46] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku k závěru, že tvrzené důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nejsou dány. Kasační stížnost není opodstatněná a Nejvyšší správní soud ji tedy podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[47] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. června 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu